

САДОВНИШТИЈА

оперета у три чина

Јохан Штраус Млађи

Дарија Олајош Чизмић и Младен Продан

Јохан ШТРАУС, Млађи (Johann Strauss II)

СЛЕПИ МИШ

(*Die Fledermaus*)

ојереџа у џири чина

Либрето: Карл ХАФНЕР и Рихард ЖЕНЕ, према Анрију Мејаку и Лидовику Халевију

Диригенткиња: Жељка МИЛАНОВИЋ (к.г.)

Редитељ и драматург: Александар НИКОЛИЋ

Сценографкиња: Миљена ВУЧКОВИЋ (к.г.)

Костимографкиња: Магдалена КЛАШЊА (к.г.)

Кореографкиња: Андреја КУЛЕШЕВИЋ

Хор припремила: Весна КЕСИЋ КРСМАНОВИЋ

Адаптација говорних дијалога: Александар НИКОЛИЋ

Улоге:

Габријел фон Ајзениџајн: Младен ПРОДАН (к.г.) / Марко КОСТИЋ (к.г.)

Розалинда, њејова сујруја: Дарија ОЛАЈОШ ЧИЗМИЋ / Евгенија ЈЕРЕМИЋ (к.г.)

Агела, Розалиндина собарица: Марија ЦВИЈИЋ / Оливера КРИВОКУЋА (к.г.)

Ида, Агелина сесџира, балерина: Наташа ТАСИЋ КНЕЖЕВИЋ /
Андриана ПЕТРОВСКИ (к.г.) / Маја АНДРИЋ

Франк, ујравник зајџвора: Горан КРНЕТА / Никола БАСТА (к.г.)

Докџор Фалке: Васа СТАЈКИЋ / Стефан ПЕТКОВИЋ (к.г.) / Лука ЈОЗИЋ (к.г.)

Докџор Блинд, адвокаиџ: Игор КСИОНЖИК / Душан ДАКИЋ (к.г.)

Алфред, учииџељ џевања: Бранислав ЦВИЈИЋ / Стеван КАРАНАЦ

Принц Орловски: Јелена КОНЧАР /
Мартина КОЉЕНШИЋ (к.г.) / Катарина РАДОВАНОВИЋ (к.г.)

Фрош, чувар зајџвора (џлумац): Григорије ЈАКИШИЋ

Иван: Владимир ЗОРЈАН

Учествују: Хор, Оркестар и Балет Српског народног позоришта

Балет: Иван Ђерковић (*Медвек*); **Ансамбл:** Верица Козарев Кларић, Јелена Марковић, Мина Радовић, Весна Илић Бишоп, Јелена Дангузов, Љубица Селаковић Бандић, Ивана Трпчевић, Зорана Димитријевић, Ивана Прибић, Милица Стојановић, Олга Аврамовић, Анастасија Никчевић / Бојана Матић, Бојан Раднов, Марко Иван, Зоран Трифуновић, Арчи Андресон, Џером Винсент Бејтс, Иван Калинин*, Реља Матић*, Марио Розмаринг* / Ранко Лазић.

*ученици Средње балетске школе

Хор: (Сопран) Милица Досковић, Маја Дракић, Јасна Миливојевић, Јелена Станков, Рената Старовић, Весна Варагић, Сандра Кленовшек, Душанка Јованов, Свјетлана Машић, Јелена Рудић, Неда Прерадов, Драгана Вулић, Јована Ћалић Филиповић, Милица Николић, Дуња Палчек Лабат, Ђурђица Бабић, Светлана Кантишева, Катарина Медаковић; (Алт) Невена Рељин, Нора Чонкић Петровић, Јасна Кастил, Светлана Чупић, Хелена Петрин, Александра Андрић, Марија Словић, Данка Адамов, Ингрид Ирмењи, Драгана Келер, Софија Станић, Марта Јакобац Морар, Јарослава Бенка Влчек, Ивана Говорчин, Марија Ђукић, Мина Михаиловић, Анастасија Шемић, Александра Коцић; (Тенор) Жељко Андрић, Душан Миланов, Марко Скенцић, Горан Станић, Александар Толимир, Бојан Здравих, Никола Узелац, Чедомир Радловачки, Војислав Малешев, Миодраг Спасић, Јован Пејић, Атила Тот, Зоран Шандоров; (Бас/Баритон) Чаба Киш, Стеван Николић, Бранко Рошу, Драган Стајић, Владимир Стојковић, Предраг Шепељ, Горан Таировић, Александар Бахун, Милорад Грубор, Небојша Шогоровић, Пантелија Миливојевић, Младен Николић, Алексеј Дарабуц, Душан Живковић, Стефан Калајџић.

Оркестар: (виолине) Владимир Ђуковић, Сергеј Шаповалов, Марта Драгаш, Душан Бирач, Бојан Глушица, Владимир Шару, Марина Цветковић, Ана Миланов, Роберт Херценбергер, Снежана Томинчић, Андријана Дурмишевић, Јованка Мазалица, Емир Мемедовски, Нина Бирач, Петар Ивковић, Марин Бугар, Марица Митровић, Александар Узелац, Милена Спасић, Невена Бисак, Оливера Рис; (виоле) Борут Павлич, Роберт Нађ, Димитрије Загорац, Александар Станков, Михајло Колесар, Радојка Пејаков, Невена Костић; (виолончела) Ибоја Фараго, Кристина Токоди, Милица Свирац, Наташа Чубрило, Теодора Николић, Дамир Налић; (контрабаси) Милан Миланов, Синиша Мазалица, Атила Чибри, Владимир Лазовић, Оливера Милушић Налић, Саша Кваић; (флауте) Саша Стевановић, Сандра Катић, Марија Васић; (обое) Вероника Антуновић Марић, Вера Драгаш, Невена Мајдевац, Ива Стилиновић Гардиновачки; (кларинети) Роберт Борбел, Рудолф Балаж, Саша Милосављевић, Никола Јанчић; (фаготи) Немања Михаиловић, Саша Панић, Елеонора Стипић; (хорне) Ана Ђорђевић Мерле,

Јелена Скенцић, Милан Роксандић, Слађана Грлић, Катарина Поповић, Милица Будимиров, Стеван Бибер; (трубе) Бошко Бисмиљак, Слободан Драгаш, Исидор Бобинец, Лордан Скендеровић; (тром-бони) Стеван Драгаш, Никола Миланов, Слободан Веселиновић; (харфа) Ивана Павловић; (тимпани) Милица Грубишић, Стефан Лубарда; (ударачи) Јелена Рашковић, Золтан Вегше, Александар Лазић.

Статисти: Владислав Шегуљев, Давид Вјештица, Лука Станковић, Милош Павлов

Концертмајстори: Владимир Ћуковић, Сергеј Шаповалов

Корепетитори: Данијела Ходоба Леш, Михајло Милетић, Игор Дражевић, Страхинја Ћокић

Допунски хор припремио: Јован Пејић

Асистент диригента: Михајло Милетић

Асистент редитеља и сарадник за сценски покрет: Борис Ерцеговић

Лекторка за француски језик: Вања Манић Матић

Лектор за руски језик: Милорад Миљаковић

Инспицијенткиње: Тања Цвијић, Сања Миланов

Суфлерке: Александра Мајтан, Санела Митровић

Титл: Иван Свирчевић

Асистенткиња кореографикиње: Бранка Глигорић

Репетитор Балета: Борис Ладичорбић

Асистенткиње сценографикиње: Марина Матовић, Нада Даниловац

Асистенткиња костимографикиње: Јована Матић

Мајстор светла: Ђорђе Бедов

Мајстор тона: Владимир Огњеновић

Представа траје два сата и педесет минута, и има две паузе.

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама Српског народног позоришта.

Премијера: 20. новембра 2025, сцена „Јован Ђорђевић“, СНП, 19.00

200 година од рођења композитора

Johann Strauß

Јохан Штраус, Млађи

200 година од рођења златнојенија бечке оперете

Аустријски је композитор и диригент (Беч, 25. X 1825 – Беч, 3. VI 1899), најстарији је син чувеног композитора валцера Јохана Штрауса, Старијег (1804–1849). Музику је учио кришом јер његов отац није желео да му син постане професионални музичар него банкарски службеник. Уз мајчину подршку, потајно је похађао Бечки конзерваторијум (оргуље, виолину и компоновање). Због снажног утицаја његовог оца у Бечу, Јохан се мучио да пронађе место где би могао да наступа, па је успео да убеди Домајеров казино да му омогући наступ. Ту дебитује као 19-годишњак, октобра 1844, а стигле су и прве позитивне критике. Одлази на концертне турнеје у Мађарску, Штајерску, па онда у Србију 1847... Након очеве смрти, 1849, млади Штраус је са својом браћом, Јозефом и Едвардом, започео и концертне турнеје по Русији и Америци, очаравајући тамошњу публику мелодичним валцерима, полкама, кадрилима, добивши баснословни хонорар. У том је смислу Штраус Млађи пандан данашњим светским музичким звездама. Позиција музичког директора царских балова у Бечу коначно му је додељена 1863. На том месту је радио до 1871, када је и вођење оркестра поверио својој браћи, да би се потпуно посветио компоновању. Својом првом оперетом (*Индиго и четрдесет разбојника*, 1871) постигао је огроман успех у Бечу.

Написао је 16 оперета, преко 450 оркестарских композиција за игру, кадрили, галопе, полке, маршове и валцере, а најпознатија остварења су му још и: *Венецијанска ноћ*, *Бечка крв*, *Приче из бечке шуме*, *Пролећњи звуци*, *Руже с јуја*, *Трич-шрач полка*... На врхунцу славе написао је српску оперету *Јабuka*, којом је обележио 50 година свог рада, у Бечу, 1894, а *Слепи миш* и *Барон Цијанин* дела су чију висину други композитори више нису могли достићи.

Штраус је створио веома надахнуте мелодије које су надживеле време и овековечиле Беч у једној благо ироничној идиличној слици с краја 19. века. Његова музика је повезивала све сталеже, одзвањала је на двору, у плесним дворанама, позориштима, вртовима, на народним концертима, у крчмама. Иако су писана у сврху забаве, Штраусова дела су једини примери у историји музике који могу сачувати своје вредности поред великих уметности. Ако и нису сва његова дела на истом уметничком нивоу – кривица је сигурно до слабих либрета, јер је Штраус генијално умео да на плитко дело проспе бујицу најплеменитије музике.

Међу његовим најватренијим поштоваоцима били су композитори: Јоханес Брамс, Густав Малер, Рихард Вагнер и Франц Лист. Док је писао свој валцер *Каваљер с ружом*, инспирисан Штраусовим делом, Рихард Штраус (који није у сродству са Штраусом), узвикнуо је: „Како бих могао заборавити насмејаног генија Беча!“

У СНП су извођене оперете *Слеји миш* (премијере: 1908, 1921, 1951, 1962, 1982, 1987, 1997, 2004), и *Барон Џијанин*, балети (у оквиру *Балетској дивертисмана*) *На лејом љавом Дунаву* и *Бал кадеџа*, а многобројне композиције су део сталног концертног репертоара Оркестра Опере СНП-а.

Жељка Милановић с Оркестром Опере

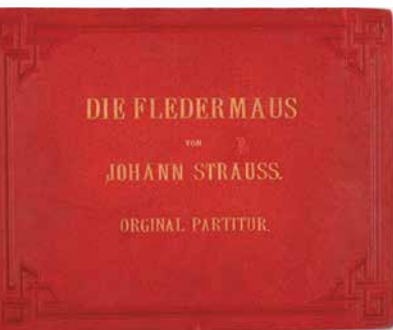
Бечки сјај у временима кризе

Музиколошка белешка

Оперета *Слеји миш* Јохана Штрауса Млађег заузима посебно место у историји музике и културном идентитету Беча. Од раних тридесетих година 20. века, Бечка државна опера изводи ово дело сваке новогодишње вечери, чиме је потврђена његова улога симбола „бечког духа“. Средином 19. века, Беч је био један од најважнијих европских културних центара. Као престоница велике монархије, уживао је у снажној економији, развијеном друштвеном животу и богатој музичко-сценској традицији. Но 9. маја 1873. догодио се велики берзански крах који је озбиљно погодио привреду, а тиме и позоришта. Баш у тим околностима настала је оперета *Слеји миш*. Премијерно је приказана 5. априла 1874, свега годину дана након кризе, и одмах је показала да бечка публика, упркос економској оскудици, жуди за раскоши и забавом.

Развој жанра оперете немогуће је разумети без улоге Жака Офенбаха, композитора париских комичних опера. У сенци Вагнерових музичких драма и француске велике опере, Офенбах је писао једноставнија дела намењена грађанској публици, у којима је истичана критика аристократије и њених друштвено-политичких механизма. Његове комичне опере биле су духовите и сатиричне, а чест предмет шале била је сама опера – подругљиво исмевање велике опере, њених клишеа и претензија. Од 1855. године, Офенбах је ова дела називао оперетама, термином који у преводу значи „мала опера“, а временом је постао синоним за специфичан спој разиграности, лепршавости и ведрине.

Франц фон Супе је први у Беч пренео дух оперете, али је тек Штраус успео да је учини аутентично бечком, повезујући је са традицијом валцера и плесне музике. Према предању, Штраус је компоновао *Слеји миша* за само четрдесет два дана. Иако је дело постало врхунац бечке оперете, у много чему одступа од жанровских конвенција и разликује се од Офенбахових сатиричних ремек-дела. Наиме, док је Офенбах пародирао друштво и политику, Штраус се окренуо приватном животу и личним истинама.

Слеји миш

У три чина, радња оперете прати породичну фарсу о богатом мужу и жени који покушавају да надмудре једно друго, али на крају ипак бивају разоткривени. Безазлене брачне авантуре, игре преваре и лакомислени морални компромиси приказани су као део свакодневног живота. У средишту радње је градски проводаш Габријел фон Ајзенштајн, који пред одлазак у затвор жуди за последњом дозом необавезних страсти. Прилику за то

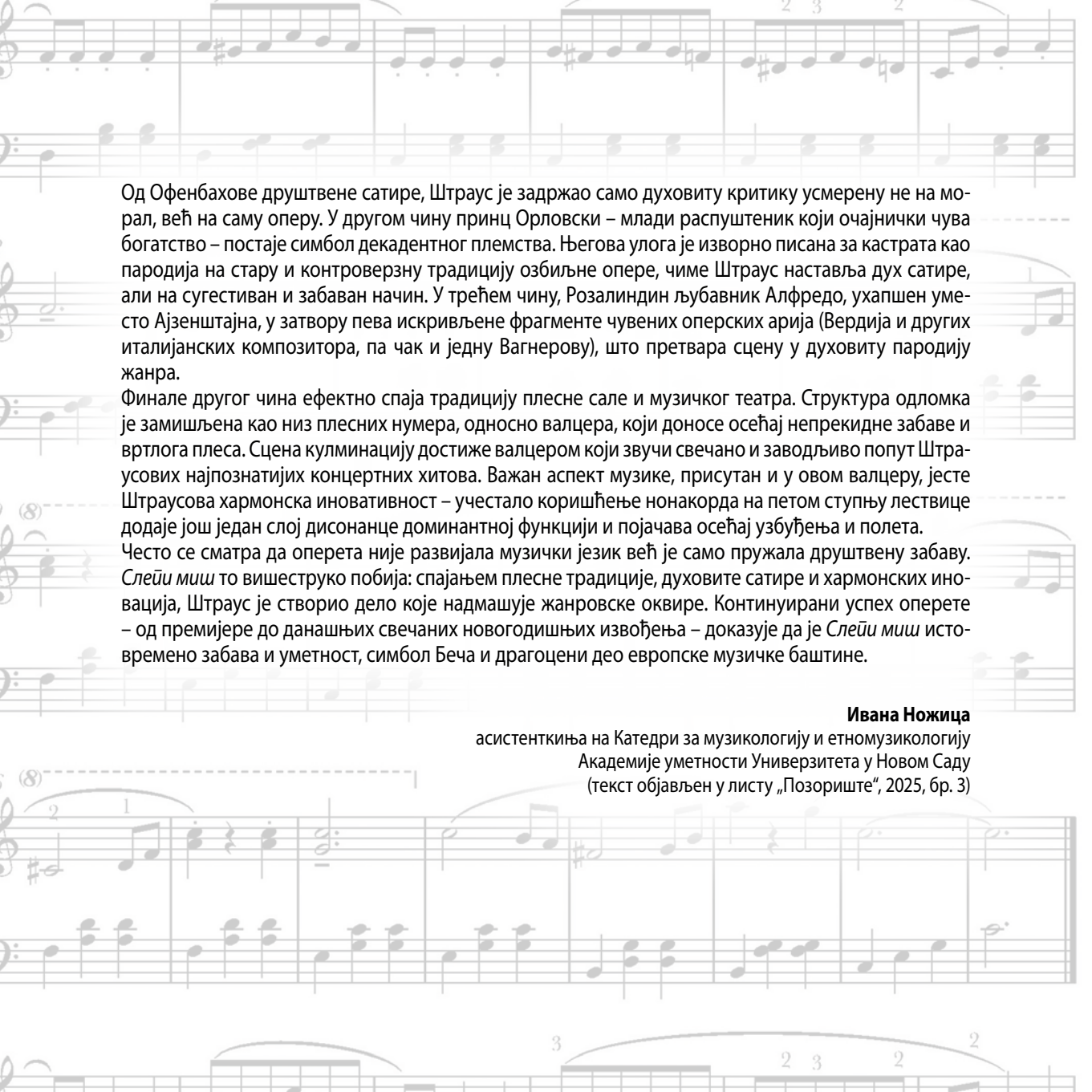
пружа му бал код принца Орловског, на којем планира да испроба своје вештине завођења, а мађарска грофица која му привлачи пажњу заправо је његова прерушена супруга Розалинда. Током вечери, флерт и завођење одвијају се у духу раскошног балског весеља, уз обиље пића, све док се у раним јутарњим сатима не оконча Ајзенштајновим одласком у затвор.

Уместо раскошних сцена и великих хорова, Штраус је радњу свео на три места: кућу, балску салу и затвор. Иако продукција делује скромно, приказује свет обиља, маскенбала и шампањца, пружајући публици прилику да макар посредно учествује у весељу које им је, због економских тешкоћа, недостајало.

Штраус, познат као „краљ валцера“, донео је жанру нову софистицираност. Његова способност да обликује ликове кроз музику нарочито је евидентна у другом чину.

Розалинда, представљајући се као мађарска грофица, пева чардаш, у којем Штраус вешто користи звучну боју кларинета, темпо рубато и пицикато третиране гудаче како би дочарао колорит мађарских мелодија. Слушкиња Адела, претварајући се да је припадница вишег staleжа, пева виртуозну арију у којој истиче своје квалитете. Јединство оперете је постигнуто прожимањем истих музичких материјала кроз различите ситуације – мотив који отвара бал појављује се и када Адела прима позивницу, и када Фалке наговара Ајзенштајна да дође на забаву.

The background of the page is a faded musical score. It features multiple staves with various musical notations, including eighth and sixteenth notes, rests, and bar lines. Some staves have dynamic markings like 'p' (piano) and 'f' (forte). The score is spread across the entire page, serving as a decorative backdrop for the text.

Од Офенбахове друштвене сатире, Штраус је задржао само духовиту критику усмерену не на морал, већ на саму оперу. У другом чину принц Орловски – млади распуштенник који очајнички чува богатство – постаје симбол декадентног племства. Његова улога је изворно писана за кастрата као пародија на стару и контроверзну традицију озбиљне опере, чиме Штраус наставља дух сатире, али на сугестиван и забаван начин. У трећем чину, Розалиндин љубавник Алфредо, ухапшен уместо Ајзенштајна, у затвору пева искривљене фрагменте чувених оперских арија (Вердија и других италијанских композитора, па чак и једну Вагнерову), што претвара сцену у духовиту пародију жанра.

Финале другог чина ефектно спаја традицију плесне сале и музичког театра. Структура одломка је замишљена као низ плесних нумера, односно валцера, који доносе осећај непрекидне забаве и вртлога плеса. Сцена кулминацију достиже валцером који звучи свечано и заводљиво попут Штраусових најпознатијих концертних хитова. Важан аспект музике, присутан и у овом валцеру, јесте Штраусова хармонска иновативност – учестало коришћење наонакрда на петом ступњу лествице додаје још један слој дисонанце доминантној функцији и појачава осећај узбуђења и полета. Често се сматра да оперета није развијала музички језик већ је само пружала друштвену забаву. *Слеји миш* то вишеструко побија: спајањем плесне традиције, духовите сатире и хармонских иновација, Штраус је створио дело које надмашује жанровске оквире. Континуирани успех оперете – од премијере до данашњих свечаних новогодишњих извођења – доказује да је *Слеји миш* истовремено забава и уметност, симбол Беча и драгоцен део европске музичке баштине.

Ивана Ножица

асистенткиња на Катедри за музикологију и етномузикологију
Академије уметности Универзитета у Новом Саду
(текст објављен у листу „Позориште“, 2025, бр. 3)

Евгенија Јеремић и Марко Костић

Марко Костић, Евгенија Јеремић,
Маја Андрић, Јелена Кончар, Оливера Кривокућа и Васа Стајкић

Садржај

Први чин – У кући Габријела фон Ајзенштајна. Адела, Розалиндино собарица, добија лажно писмо од Доктора Фалкеа с позивом на маскенбал у палату код Орловског. Она моли господарицу Розалинду да је пусти те вечери, јер јој је „тетка тешко болесна“. Ајзенштајн и Доктор Фалке се договарају да иду на маскенбал али без својих супруга. Фалке измишља причу да је Ајзенштајн, наводно, кажњен са осам дана затвора и да треба да иде на издржавање казне. Њих двојица су се заправо договорили да Фалкеов пријатељ Франк, управник затвора, „ухапси“ Ајзенштајна, и да они после дођу по њега.

Розалиндин љубавник, учитељ певања Алфред, опет се појављује у незгодан час. Схвативши да домаћин није код куће, облачи његов пењоар и обува папуче. Долази управник затвора с агентима, и забуном, уместо Ајзенштајна, „хапси“ Алфреда.

(Ћауза)

Други чин – Маскенбал. Доктор Фалке долази са својим познаником Принцом Орловским, који доводи на бал своје госте. Фалке је обећао Орловском, који се досађује, да ће присуствовати великој шали. И собарица Адела, у тоалети своје господарице, долази на бал са својом сестром Идом, балерином. Адела се представља као глумица. Ајзенштајн се одмах заинтересовао за Аделу, премда му она веома „личи“ на собарицу његове супруге. И Розалинда долази на маскенбал, на Фалкеов позив. Фалке представља Ајзенштајна као маркиза а тајан-

Мина Радовић и Бојан Раднов (Балет),
Марија Цвијић, Наташа Тасић Кнежевић, Дарија Олајош Чизмић,
Владимир Зорјан, Катарина Радовановић и Младен Продан

ствену Розалинду као мађарску грофицу. Ајзенштајн се заинтересовао и за „грофицу“, у ствари за своју супругу. Но пре тога Фалке је Розалинди открио „маркизов“ идентитет, како би се осветио Ајзенштајну који је пред читавим друштвом испричао своју причу. То је освета слепог миша, а освета се служи хладна, као шампањац. Розалинда, знајући да се њен супруг сад још и лажно представља, жели да му се освети јер га је затекла како се забавља с Аделом на балу, иако јој је рекао да иде у затвор. Великим финалом, музички сигурно најлепши делом Штраусове оперете (сви солисти и хор), други чин се завршава у општем расположењу.

(пауза)

Трећи чин – Јутро је. У градском затвору припити чувар затвора Фрош примио је „ухапшеног“ Алфреда. Када је стигао и управник затвора Франк, две даме – Ида и собарица Адела – приређују „позоришну представу“. Наилази Розалинда, коју је довео Фалке, и моли Алфреда да бежи. Алфред, револтиран због неслане шале, тј. свог „хапшења“, тражи адвоката Блинда. Долази Ајзенштајн, прерушен је у адвоката. У терцету с Розалиндом и Алфредом, Ајзенштајн у наступу љубоморе открива свој идентитет. Он оптужује своју су-

пругу Розалинду због њене авантуре с Алфредом, а Розалинда оптужује свог супруга због његове авантуре са собарицом Аделом. Стижу Фалке, Орловски, цело друштво и све се завршава општим препознавањем и праштањем.

Жељка МИЛАНОВИЋ, диригенткиња

Рођена је у Београду. Дипломирала на Факултету музичке уметности у Београду, у класи проф. Станка Шепића 1988. На истом факултету је магистрирала 2000. и докторирала 2015. под менторством Даринке Матић Маровић. Наступала је с оркестром Београдске филхармоније, Симфонијским оркестром и Хором РТС, Оркестром Опере и театра Мадлен-нијанум, Оркестром Академије уметности из Новог Сада и оркестром „Camerata Academica“. Током студија ангажована у КУД „Абрашевић“ и хору „Београдски мадригалисти“. У Опери Народног позоришта у Београду делује од 1988, а од 1991. као диригент. Од јануара 1995. до новембра 2010. била је диригенткиња Опере и Балета СНП-а, када прелази на

Академију уметности у Новом Саду, као професорка на предмету Оперски студио. Професорка је на предметима Оркестар, Хор и Оперски студио на Музичкој академији у Источном Сарајеву. Стални је сарадник Опере СНП-а.

Репертоар: опере *Трубадур*, *Набуко*, *Ријолејто*, *Кавалерија русџикана*, *Фаусџ*, *Мајска ноћ*, *Кармен*, *Мадам Батерфлај*, *Тоска*, *Боеми*, *Служавка јосџодарица*, *Моцарџ* и *Салијери*, *Суџон*, *Код Феме на балу*, *Еро с оноја свијеџа*, *Слеџи миш*, *Васкрсење*, *Каџарина Измајлова*, *Љубавни најџџајак*, *Кармина бурана*, *Поџ Ћира* и *џоџ Сџира*, *Демон*, балети: *Ромео и Јулија*, *Лабудово језеро*, *Жизела* и *Крџко Орашчиџ*. С Опером СНП-а наступала је на БЕМУС-у (1995), у Центру „Сава“ (2003. и 2004), на Интернационалном оперском фестивалу у Мишколцу с опером *Васкрсење* Ф. Алфана (јун 2006), Армел фестивалу у Будимпешти с опером *Поџ Ћира* и *џоџ Сџира* Д. Деспића (јул 2018).

Добитница је неколиких савезних награда стечених током студија, награде Универзитета уметности у Београду, више Годишњих награда СНП-а за изузетна уметничка остварења: за оперету *Слеџи миш* Ј. Штрауса (2004), за произведбу опере *Васкрсење* Алфана (2005), за несегично залагање при реализацији балета *Лабудово језеро* П. И. Чајковског и *Жизела* А. Адама (2010). Добитница је Златне медаље „Јован Ћорђевић“, највишег признања СНП-а (2019).

Горан Крнета и Бранислав Цвијић

Стеван Каранац

Лука Јозић

Катарина Радовановић

Дарија Олајош Чизмић,
чланови Балета и чланови Мушког хора

Игор Ксионжик

Андриана Петровски и Мартина Кољеншић

Погледајмо се у очи

Реч режисера и драматурга

Налазимо се у Бечу, новогодишње вече 1914. године. Први чин – малограђански дом: супа, сос, ринфлајш, тапете, бержере, миљеи, сатови који куцају. Угодна породична атмосфера. Међутим, у том дивном породичном окружењу неке ствари не функционишу. Муж, угледан грађанин, мора у затвор. С друге стране, супрузи под прозором пева љубавник. Собарица малтретира госпођу. Госпођа малтретира собарицу. Собарица покушава украде госпођину хаљину и оде на бал. Гладни љубавник покушава да уђе кроз прозор да би вечерао. У Бечу 1914. нико није задовољан својом позицијом. Сви желе да побегну. С једне стране желе да одрже малограђанску удобност супе, соса и ринфлајша и свињске главе од јуче, али такође желе да доживе нешто више. Могуће је добити удобност супе, соса и ринфлајша и свињске главе од јуче, али је немогуће добити нека друга задовољства. Други чин нас води у палату виле Орловски и тамо гледамо како се баријере, предрасуде и разне претпоставке полако круне. То је можда најважнија порука представе – погледајмо се у очи, заборавимо наше предрасуде, пробајмо нешто ново, направимо искорак у нашим животима, заборавимо стару свађу, заборавимо стари модел понашања, покушајмо да све гледамо испочетка. То је једна од најзначајнијих тема представе, али, такође, и освета. Шта је трагедија освете и да ли је освета, што је можда куриозитет нашег *Слепог миша*, чак и када се оствари, и то у најпунијем облику, пред свима, заправо јалова и никоме није храна?

Александар Николић

Александар Николић је дипломирао позоришну и радио режију на ФДУ у Београду. На истом универзитету је докторирао, 2023. Студирао историју уметности, као и индустријски дизајн. Стручно се усавршавао у Италији, Немачкој, Грчкој. Од 2009/10. ангажован у Опери НП у Београду као редитељ на обнављању текућег репертоара. У сезони 2015/16. ангажован у *Royal Opera House Covent Garden* у Лондону као *director on duty* на опери *Травијата*. Бави се педагошким радом (Режија у опери и балету). Режирао је преко 50 представа, драмских и оперских (избор): *Шекспир: Сонети*, *Меланхолични снови грофа Саве Владиславића*, *La serva padrona* (НП Београд); *Дон Ђовани*, *Viva la mamma* (НП Сарајево); *Крунисање Појеје* („Роси фест“, НП Београд); *Чаробни бреј* (КД Велење, „Вук Караџић“

Београд); *Љубав и мода*, *Гранд хошел* (Мадленијанум); *Дон Ђовани* (Комбанк дворана); *Kazališni običaji i neuobičajenosti* (ХНК Ријека); *Саблазан у долини Светиој Флоријана* (КД Велење); *Севилски берберин* (JeNeJArt), *Кармина бурана* (Центар „Сава“), *Орфеј и Еуридика* (НП Београд); *Телефон*, *Blue Monday* (НП Сарајево); *Тоска*, *Мадам Бајтерфлајс* Београдском филхармонијом; *Сесџра Анђелика и Импресарио* (Верона). Током боравка у Бостону урадио је три пројекта: *Дон Ђовани*, *Nagar & Işmael* и *Сем и Реми* (2019). Био је в. д. директора Малог позоришта „Душко Радовић“ у Београду (2019–2023). Од јуна 2023. члан је Опере СНП-а. Режије у СНП-у: Вердијев *Риолето*, *Ауга* и *Травијата*, Гуноов *Фауст*, *Владимир и Косара* С. Дивјаковића, Пучинијев *Ћани Скики* и Моцартова *Фијарова женидба*. За рад је награђен Годишњом похвалом (2020) и Годишњом наградом (2024) СНП-а.

Женски хор

Никола Баста, Васа Стајкић, Јелена Кончар и Марко Костић

Дарија Олајош Чизмић
и
Бранислав Цвијић

Чланови балетског ансамбла

Марија Цвијић, Младен Продан и
Женски хор

Миљена ВУЧКОВИЋ, сценографкиња

Бави се простором и његовим сценским потенцијалима. Теоријски и практично истражује могућности обликовања, перцепције и презентације (сценског) простора кроз позоришне и филмске сценографије, просторне и светлосне инсталације, дизајн изложбених поставки, текстове, предавања и публикације. Продукцијом културних site-specific догађаја са Удружењем „Scenatoria“ бави се културним наслеђем Новог Сада, промоцијом и (привременим) активирањем локација кроз „постављање“ (извођачких) уметности у напуштене и запуштене просторе грађеног наслеђа, затим едукацијом у овим пољима. Редовно учествује на стручним скуповима као говорница, укључујући „Прашко квадријенале - PQ“, Бијенале сценографије у Тбилисију и „Берлинале“ Talents, БЕТА и ТАБ архитектонска бијенала... Сценографије у СНП-у: драме *Ивона, бурундска кнегиња*, *Небески одрег*, *Пожар*. *Лаунџ / Конјурасиј* или *Тамо где смо остали*, *Пути око свећа за 60 секунди*, и опера *Фијарова женидба*.

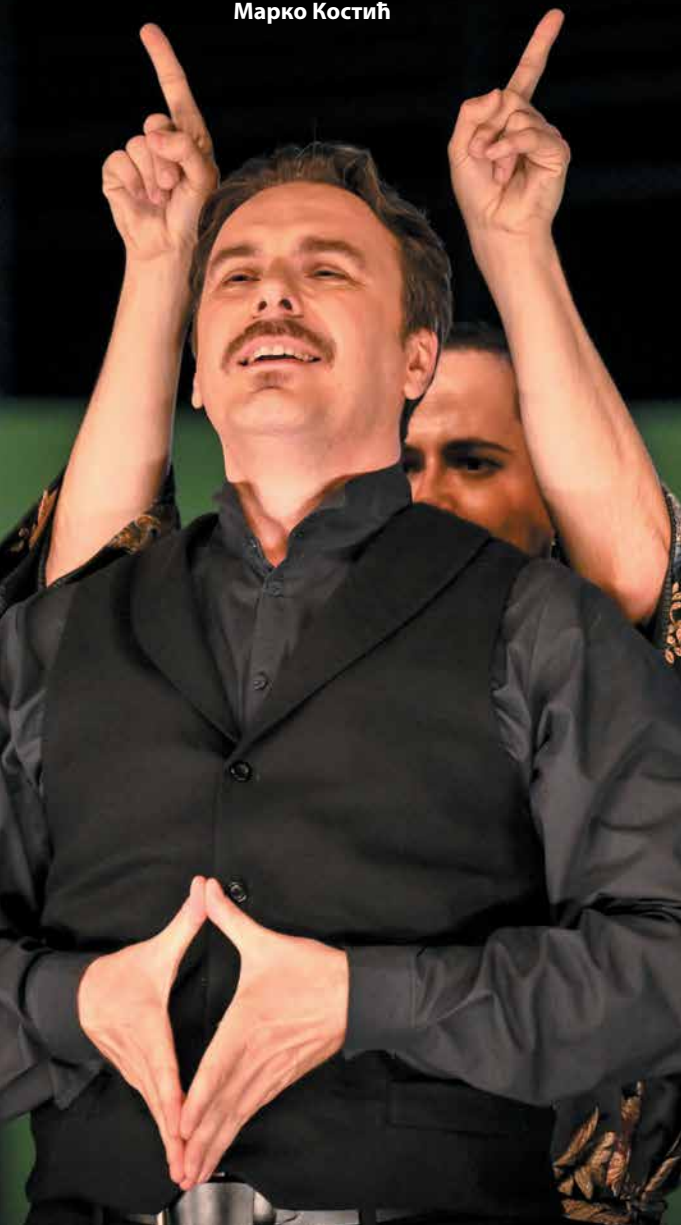
Магдалена КЛАШЊА, костимографкиња

Рођена је у Београду. Након завршених студија на Вишој политехничкој школи у Београду, на Одсеку дизајн производа од коже, стиче диплому дизајнера обуће, ташни и кожне галантерије, 2004. Исте године уписује Факултет примењених уметности, Одсек сценски костим, на коме дипломира с мастер дипломом 2009. Радилa је на филму, телевизији, позоришту и моди. Њени радови су били део многобројних жирираних интернационалних групних и соло изложби, модних ревија и радионица где је излагала своје цртеже, концептуалне костиме, инсталације и модне перформансе. Сарађивала је и с многобројним интернационалним уметницима и један од резултата сарадње је публикована књига. За време боравка у Њујорку, радила је за неколико модних брендова попут Eugenia Kim, Daryl K, DVF, Marchesa и остале. Такође је радила на продукцијама Роберта Вилсона *Ајнштајн на њази* и *Хризантеме*, операма, као и на неколиким кратким и дугометражним филмовима. Од 2013. лансира своју линију женске обуће Магдалена К. Носилац је награде за најбољи костим „Звездариште“, 2016. и „Мали Јоаким“, 2018.

Евгенија Јеремић и Стеван Каранац

Васа Стајкић и
Марко Костић

Јелена Кончар

Марија Цвијић,
Горан Крнета и
Наташа Тасић Кнежевић

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад

Телефон: 021 / 6621 411 (централа)

За издавача | Драгана МИЛОШЕВИЋ, в. д. управника
Уј Опера | Жељко Р. АНДРИЋ, директор

Уредник | Ивана ИЛИЋ КИШ
Обликовање плаката | Соња ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Фотографије с пробе | Марија ЕРДЕЉИ
Графички уредник | Ђорђе ЛАБАТ
Компјутерски слог | Љиљана БИЛБИЈА
Сарадници уредника | Ладос ЛЕШ, Милорад СТОКИН

Штампа | BiroGraf Comp doo, Земун
Тираж 800

165. сезона 2025/2026.

www.snp.org.rs

